

487575

Inainte

15 MAI 1946

APARE BILUNAR

Redacția și Administrația:

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.41.50

12

Revista copiilor și a tineretului

CUPRINSUL:

PETRE BAJOV:

Frumoasa cu părul de aur

VICTOR GIURESCU:

Motanul sburător

ERICH KÄSTNER:

Emți și detectivi

— Roman în desene —

TUDOR MIHAIL:

Despre „Chiț-Chiț”

PIERRE LINEL:

Peripeții în împărăția leilor

**FĂNEL ȘI... DESAGREGAREA
ATOMICĂ:**

— O pățanie în desene —

Jocuri, Sport, Humor, Stiați că...,
Filatelie, Indrumări practice

Desene de:

AL. RUDEANU și D. ZGHEIBARTU

LEI

500

...vaca și-a păstrat în India rangul sfânt până în zilele noastre? Maharajara din Udatpur poartă și azi titlul onorific de „protector al vacii”.

Deseori au izbucnit conflicte între hinduși și musulmani, din pricină că aceștia din urmă au fost acuzați că au ucis o vacă.

Adorarea vacii este dusă la extrem. Dacă i se năzare unei vaci să se culce pe o linie de cale ferată, mecanicul oprește locomotiva și începe să-i vorbească blând, rugând-o să-i lase drumul liber... Și nici un călător nu se arată grăbit sau furios.

...mătasea a ajuns în Europa abia pe timpul

Romanilor? Dar țesăturile din care-și confecționau patricienii togele nu erau de mătase pură, în țesătură intrând și un fir de in sau lână.

Primul care și-a făcut o togă de mătase pură a fost împăratul Eliogabal, sirian de origine, care introducea la curtea imperială gustul orientală.

Viermele de mătase a fost adus mai târziu în Europa, — și mai întâi pe țărmurile Mediteranei, de către neguțătorii care veneau din China cu caravanele.

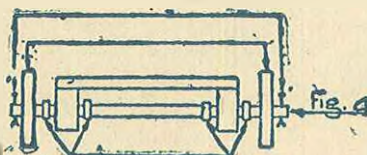
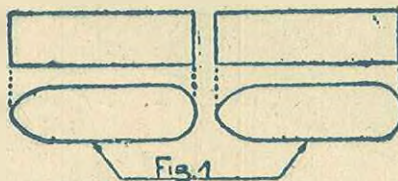

...tutunul a fost adus în Europa din Lumea nouă? E drept că se auzise de el chiar din timpul celei de a doua călătorii a lui Columb, dar abia în 1559 este adus în Spania de către un anume Boncilo Hernandez de Toledo.. La început tutunul a fost socotit ca o plantă medicinală, fiind numit „herba panacei” (iarbă a-tot-tămăduitoare).

Pe la 1854 se reintorc în Anglia niște marinari care fundaseră colonia Virginia pe un teritoriu al Americii de Nord.

Mulțimile din portul Plymouth rămăseră cu gura căscată, văzându-l cum ținea între dinți niște instrumente ciudate, din care ieșea fum... Erau primele lulele...

Cum ne construim patine pe roțile

Patinele pe roțile costă foarte scump, dacă vom să le cumpărăm de la prăvălie. Dar, după cum vom vedea mai jos, este foarte ușor să le construim singuri.

Cassian Nicolae — Cluj.

Incepând cu nr. de față, revista va apare de două ori pe lună. Vom trimite exemplarele cerute. Administrația noastră funcționează acum mult mai bine ca înainte.

Cernea Octavian — Galați.

Poezia d-tale nu e publicabilă. Trimite mai multe să avem de unde alege. Poate găsim ceva bun.

Nicolae Vârtej — Loco.

Nu fii supărat. Nu ești primul pe care nu-l publicăm. Dacă ne-ai trimis o singură poezie?! Poți ounoaște bine un om, cu care te-ai întâlnit numai o singură dată și ai vorbit cu el numai un minut? Nu?

Vino cu caetul de versuri să le citim aici, împreună.

Maria Negulescu.

Vrei să fii colaboratoarea revistei? Dar de ce nu ne-ai trimis nicio „operă”? Colaboratorii noștri scriu poezii, schițe, povestiri, etc. D-ta ce ai scris? Poate numai o poezie? Trimite-o, s'o vedem!

Chicoș Petre — Târgoviște.

Poezia „ceferistă” nu merge. Totul e spus prea direct și chiar fără sens. Poezia este o stare sufletească. Pornește întotdeauna din adâncul inimei. Este un cântec lin, sau involburat al simțirii și al minții, desigur.

Când e scrisă de un tânăr ca d-ta, trebuie să aibă, neapărat, stângăcii.

Luăm două scânduri destul de groase și le dăm forma aproximativă a piciorului, rotunjindu-le la ambele capete (fig. 1). Pentru ca piciorul să se sprijine bine, vom fixa bucățile de lemn înaintea și înapoia patinelor, cât mai solid cu putință.

După ce am terminat acest lucru, trebuie să așezăm în partea inferioară piesele prin care vor trece cele două axe, care vor susține roțile. Aceste piese vor fi așezate sub patine, și, înainte de a le fixa, vom da în ele niște găuri prin care vor trece axele, așa cum arată fig. 3.

Acum urmează să găsim roțile. Ele vor fi făcute dintr'un lemn tare, pentru a nu se strica prea repede. Dacă vom putea să ne procurăm niște roțile metalice, cu rulmenți, vom avea patine mai bune și mai rezistente.

Ne mai rămâne să fixăm curelele, și patinele sunt gata!

Patinați pe cât posibil pe un teren neted (asfalt) și fiți cu băgare de seamă. Puteți să cădeți ca și pe gheață, dacă vă avântați fără socoteală...

...cine persistă, le înfrânge. Inseamnă că este invitat în împărăția artei, adică a frumosului, a binelui și a bănbăției.

Reia tema. Caută imagini noi, cuvinte puțin întrebuințate, meditează mai mult, șterge, scrie, rupe hârtia, scrie, șterge, scrie din nou. Și nu te declară niciodată satisfăcut. După ce ai scris-o, caută cuvântul inuți, înlocuiește-l de nenumărate ori.

Nu spune niciodată că ai scris o poezie bună. Lasă pe alții s'o aprecieze.

Găvan Maria — Loco.

Ești pe drumul cel bun. Numai o lectură variată lărgeste orizontul și cultivă sentimentele frumoase. Dar fii cu băgare de seamă: nu citi decât ce este literatură adevărată. Noi nu-ți putem da un criteriu sigur de apreciere. Dar din scrisul d-tale, înțelegem că ai depășit faza dibuirilor și ai gust.

Mai scrie sau treci pe la redacție.

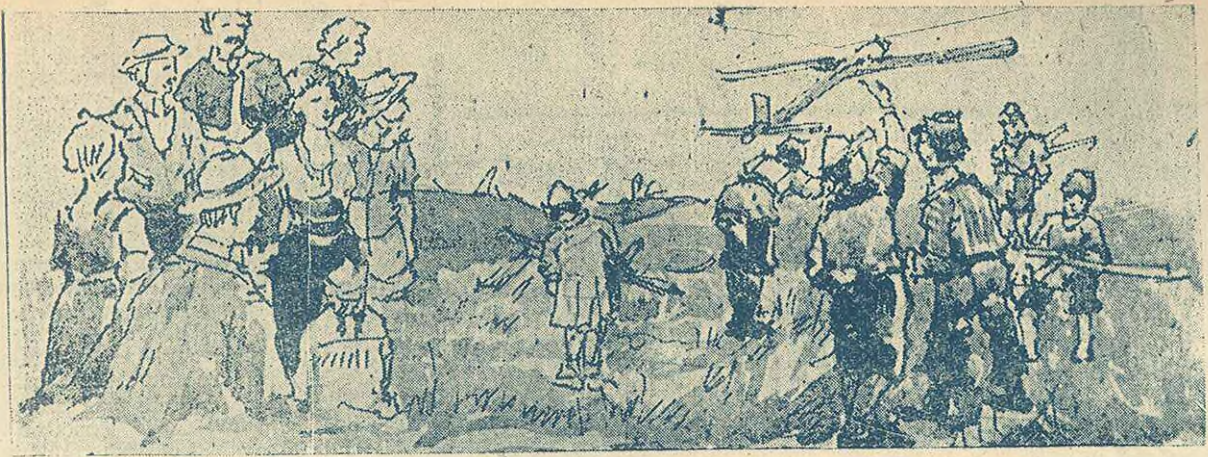
Nicolae Ailoiiei — Iași.

Fii serios. Nu publicăm poezii de Topârceanu, semnate de d-ta. Au mai încercat și alții și la noi și la alte reviste. Unii au reușit, alții nu. Dacă ai îndrăgii poezia lui Topârceanu, încearcă s'o imiți, învață tot ce este mai frumos, pe de rost. Dar nu uita că sunt poeziile lui Topârceanu și și alții ca și d-ta le citesc cu aceeași emoție. Fii serios!

POȘTAȘUL CEL BĂTRÂN

ABONAMENTE: Trei luni 3750 Lei * Șase luni 7500 Lei * Un an 15.000 lei * Pentru școli și Cămine 30.000 Lei * Pentru Intreprinderi și Instituții 50.000 Lei anual * CONT CEC. 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. Nr. 225.80846/9

MOTANUL

sburător

de Victor Giurescu

Era o dimineață frumoasă de toamnă, caldă și secetoasă.

Pe aerodromul „Romeo Popescu” din Giulești avea loc concursul național de aeromodele. Intrecerea promitea să fie foarte interesantă, judecând după mulțimea care sosesse într'una.

Concurenții, băieți de diferite vârste și profesii, se retrăsese de o parte. Unii așteptau liniștiți, încrezători în puterile lor, alții vorbeau despre performanțele stabilite de modelele lor, la diverse probe, iar pe ici pe colo, câte unul își revizuiua cu atenție opera.

În jurul constructorului A. M. se strânsese un cerc de curioși. Atenția tuturor se îndrepta către pisiu. Spic. Fără îndoială, punctul de atracție al programului îl constituia aeromodelul A. M. 7, — primul din lume, care avea la bord un parașutist și încă unul așa de vesel și vioiu ca Spic.

Spic, parașutistul, era un pisoi negru, cât un pumn, cu o pată albă pe piept, parcă ar fi avut cravată. Torcea liniștit în brațele prietenului său, privind cu ochii întredeschși grupul dimprejur. Dacă ar fi fost mândru din naștere, Spic și-ar fi dat aere, căci nu-i ușor lucru ca pe lângă obișnuita meserie de „vânător de șoareci”, să devii și „maestru” parașutist, — dar el prima prietenos toate mângâierile. Uneori se ghemuia mai strâns, ca și cum atâta zarvă i-ar fi făcut rău.

Pretutîndeni nu se vorbea decât de Spic.

O cucoană simpatică, bine îmbrăcată, s'apropie să-l mângâie pe spate.

— Vai, ce drăguț e!

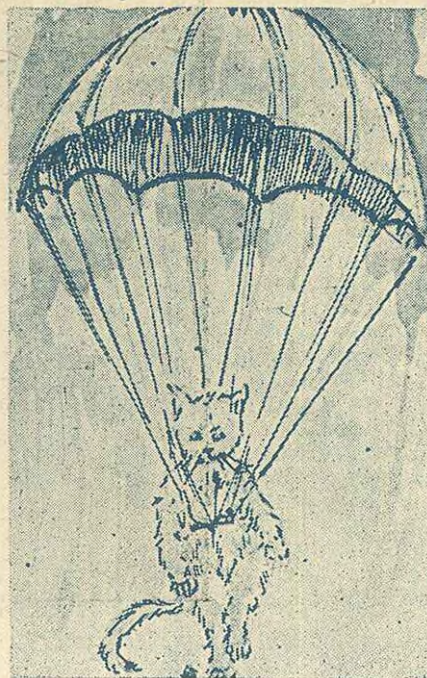
Și căută în geantă o bucăciță de zahăr pentru Spic. Dar pisiul, nedepins pe semne cu asemenea bunătați, refuză categoric. Poate și prefera un șoarece.

În mașini sosesc autoritățile.

Concurenții se rănduiesc în liniște. Ultimele pregătiri au fost terminate și

primele aeromodele se avântă semet în văzduh, priveghiate de cronometrul nemilos, care nu voiește să țină pas cu inimile temătoare ale concurenților. Rând pe rând, șapte modele înscriu pagini frumoase în istoria aeromodelismului românesc. Dar publicul se pare că ar mai vrea ceva...

Spic a fost ghemuit în carlinga tui cilindrică, parc'ar fi vânt într'o cutie de conserve. Pe spate i s'a legat mica parașută automată. Acum nu mai e leneșul pisiu de adineaori...

Ochii îi lucesc mai viu și parcă și mustățile i s'au sburlit. Să-i fie frică? Nu, dar e teama înăscută de care suferă tot neamul pisicesc când se vede închis undeva.

Motorasași a fost pus la punct.

Contact !...

Se aude un bâzâit ușor. Apoi, deodată, A.M.—7 începe să ruleze și după câțiva metri se înfige în aer ca un lăstun.

Mulțimea a rămas în extaz !

Un viraj frumos și delicatul model se întoarce iar pe deasupra aeroportului; apoi alt viraj larg și în mai puțin de două minute, A.M.—7 s'a urcat la 200 metri înălțime.

Toți sunt numai ochi. Deodată, un punct alb strălucește lângă avionul cât o muscă. Unii izbucnesc în urale, și ca la o comandă încep să urmărească cu glas tare coborîrea lui Spic. Avionul a fost uitat.

— Uite-l, uite-l! bate din palme un băiețuș de vre-o 12 ani,

— Mititelul de el; mânca-l-ar mama ! suspină duios o cucoană măloasă.

— Lasă, frate, că pisica tot în picicoare cade! remarcă un domn de alături, cu un aer de filosof.

Și încet, încet se ivește și Spic în văzduh. Toți se frământă. Unii își mai proptesc grumajii cu palma, alții pun mâna streășină la ochi; copiii, mai ales, sar încoace și în colo, ca și cum Spic, pisiul parașutist, ar fi unul de-ai lor, s'ar asemena cu fiecare dintre copiii de pe aerodrom.

Agățat de parașută ca un semn de exclamare, scris cu oreta pe tabla de azur a cerului, Spic coboară. El nu mai este pisiul Spic, leneșul visător și prințator de șoareci, el e eroul acestui concurs și prietenul tuturor copiilor.

Iar faptul acesta minunat s'a petrecut în anul 1945, Septembrie 17, pe aerodromul „Romeo Popescu” din Giulești.

Peripeții în IMPĂRĂȚIA LEILOR

Prelucrare după PIERRE LINEL

REZUMATUL CAP. TRECUTE

Trei exploratori: Pierre Libert, fiul său Andrei și fratele său Eduard, pornesc în junglă, în căutarea „Impărăției leilor”. Expediției i se alătură Bengo, un Negrișor simpatic, care se ia la întrecere cu 3 girafe..

La început, ochii lui Bengo sticliră de veselie, dar zâmbetul îi incremeni curând pe buze, simțind că-l miroase cineva pe lângă urechi. Dădu cu mâna pe la ceafă și simți răsuflarea caldă a unei jivine. Inspăimântat de-a-binelea, Bengo scoase un țipăt, care ar fi trezit și morții din groapă.

Abia acum își dădura seama cei din mașină că Bengo rămăsese cu mult în urmă, poate la cinci, zece kilometri, căci numai ecoul țipăturii părea că ajunsese până la ei.

Virând brusc, Pierre luă calea întoarsă și în câteva minute, care-i păruseră nesfârșite lui Andrei, îl aflară pe Bengo.

Inconjurat de șase hiene, care rânjeau la el, arătându-și colții, Bengo fugea prin măracinișurile înalte, cu hainele sdrențuite și plin de sânge pe tot corpul. Gâfâia și ochii i se bulucaseră de spaimă. Cum se împiedecase, rostogolindu-se într-o baltă mocirloasă, părea că nimic și nimeni nu-l mai putea salva. Una dintre hiene, care era poate mai înfometată decât celelalte, își înfipsese colții în spinarea lui Bengo, care urla de te cuprindeau fiorii. Dar pușca fermecată a lui Eduard își spuse și aci cuvântul. Cinci gloanțe trosniră deodată și cinci dintre urcioasele animale se rostogoliră ca secerate, ținuite în frunte de glonțul lui Eduard, care nu greșea niciodată.

Toată lumea respiră ușurată, văzând că Bengo scăpase cu bine. Coplesit de remușcări, căci el îl îndemnasese pe Bengo să încerce acea întrecere, Andrei sări din mașină și-l apucă de umeri pe bietul Negrișor, scoțându-l din mocirlă. Il spălă cu îngrijire, curățându-i rănilor de praf și de sânge, apoi luă din cutia cu medicamente cele mai bune feși și-i înfășură rană cu rană, mai bine decât cel mai iscusit infirmier.

Pierre puse piciorul pe accelerator, căci se lăsase noaptea și în jurul mașinii începuseră să se audă mărăituri suspecte. Țântării nu le dădeau pace, sburând în juru-le, în roiuri-roiuri și bâzâind ca te scoteau din sărite.

Dar toate încercările pe care le făcu Pierre fură zadarnice. Motorul avea desigur vreo piesă care se defectase și cum se făcuse întunec complet, luară cu toții hotărîrea să innopteze acolo.

Eduard, care-și luase însărcinarea să facă gospodăria expediției, scoase din cufere așternuturile pentru noaptea și-i ajută lui Bengo să prepare cina, care, după mirosurile din cele patru tigăi, se arăta a fi foarte gustoasă.

După cină, Eduard pregăti rondul de noapte și fiindcă Bengo trebuia să se odihnească, după cele suferite în ziua aceea, îl scutiră de orele de rond. Andrei, ca un bun prieten, îl înlocui în noaptea aceea, și fiindcă nici Eduard nu putea să doarmă, amândoi tăfăsuiră multă vreme, vrăjiți de noaptea minunată care boltea asupra-le un cer plin de stele.

CAP. IV

Un sgomot misterios

Spre dimineață, când Andrei fu schimbat în serviciul de rond de către tatăl său, se petrecu una din acele întâmplări caraghioase, care descrețea totdeauna frunțile exploratorilor.

Sătul de somn, Bengo se sculase cu noaptea în cap și fiindcă acum era și el un om „civilizat”, primul

gest pe care-l făcu fu acela de a-și încălța ghetele pe care le pusese de cu seară, pe una dintre aripile mașinii. Dar când ajunse la locul unde le lăsase, mare-i fu mirarea când nu găsi nimic. Inciudat nevoie mare, începu să plângă cu hohote și plânse atât de amarnic, încât îi trezi pe toți cu țipetele lui.

Eduard scobori din mașină și mai mult în glumă decât în serios, îi arătă spre marginea măracinișurilor din dreapta urmele pe care le lăsase în iarba udă de rouă, jivinele care dăduseră târcoale în jurul mașinii.

— Vezi dacă nu ți-au lăsat șireturile agățate pe cactusul ăla!

Răsete nesfârșite însoțiră vorbele lui Eduard. Și cel mai mult, cel mai tare, râdea acum Bengo. Se tăvălea prin iarba și sculat în capul oaselor, alerga prin ea ca un sălbatic.

— Bengo nu mai ai ghetee! Furat ghetee, Bengo. Măncat scărboasele hiene! Dar mai bine măncaț gheteele, decât pe Bengo! Nu' așa?..

Țopăia ca apucat de furii și râdea cu atâta poftă, încât și ceilalți, conțagiați de râsul lui, nu se mai putură stăpâni și răsără multă vreme, până ce un sgomot ciudat, monoton și surd, le atrase atenția...

Fuseseră strânse toate cele necesare pentru popas și exploratorii noștri tocmai se pregăteau de plecare. Andrei aruncă încă o privire jur-împrejurul fostei tabere și-i făcu un semn lui taică-său că poate porni, fiindcă toate erau în regulă. Ii făcuse un semn cu mâna și lui Bengo, care se agățase din mers în urma mașinii.

Dar sgomotul ciudat se accentua din ce în ce și cu toate că mașina gonea cu viteză, toți îl deslușeau foarte clar, deși părea că vine dela o depărtare de câteva zeci de kilometri.

(Urmare în numărul viitor)

aritmética

Cum au învățat oamenii

după Prof. N. LEBEDEV

„LUNA, OCHII ȘI PICIORUL DE STRUȚ”

Încercați, copii, să vă închipuiți numai pentru o singură clipă, următoarea scenă :

Un copil intră într-o librărie, se duce la casă, arată degetele dela mână, scoate repede pantofii și arată picioarele, apoi cere dela un alt cumpărător să-i împrumute un deget... Copilul vrea să arate casieritei cât costă un caiet...

I s'ar răspunde, probabil în felul următor : „Ești nebun, băețe ; pleacă de aici”.

Cu toate acestea mai sunt astăzi în lume triburi, în India, care fac operații matematice ca și copilul din librărie.

Oamenii din tribul Samuca (India) și oamenii din tribul Miusca (America), când vor să arate că e vorba de „unu”, ridică un deget și spun : „Deget”. — Când vor să spună doi, arată două degete.

„Degetele mâinii s'au terminat” — înseamnă cinci. — În loc să spună douăzeci și unu, ei zic : „Degetul dela mâna altui om”. Împărțirea vânatului, zilele și nopțile, anotimpurile i-au determinat pe primii oameni să facă primele socoteli.

Dar a trebuit să treacă mult timp pentru ca omul să învețe să socotească cu ajutorul degetelor. Și astăzi mai sunt oameni (purii și bușmenii) care, când e vorba de trei, patru obiecte, etc., întrebunțează un singur cuvânt : „mult”.

Adeseori, când primitivii voiau să arate că e vorba de un singur obiect, ei spuneau : „Lună”, când vroiau să indice două obiecte, spuneau „ochi”, în loc de „patru” întrebunțeau cuvântul „Leu” (leul are patru picioare).

Era foarte greu să găsească un obiect corespunzător cifrei „trei”.

Struțul a venit în ajutorul oamenilor, în regiunile unde se găseau struți.

Struțul are trei degete la un picior. Când omul primitiv a trebuit să numere unu, doi, trei, spunea „lună”, ochi, picior de struț”.

„ABAC”

Odată cu timpul, când mintea omului s'a mai dezvoltat, el a devenit conștient de ordinea numerilor 1, 2, 3, 4, 5...

Dar cu timpul, când oamenii au început să facă comerț, și mijloacele de exprimare a numărului obiectelor au progresat. Nici mâinile, nici degetul nu-i mai ajungeau pentru a socoti caii și oile, pe care le schimba pe alte vite, sau pentru alte mărfuri.

Omul a început să întrebunțeze grămejoare de pietre, de scoici sau de grăunțe.

Putea să facă adunări și scăderi. Astfel s'au născut operațiile aritmetice: adunarea, scăderea, înmulțirea și împărțirea.

Era o operație foarte grea să numeri

Abac — instrument de calculat...

sute și mii de scoici. Și se putea greși foarte ușor.

Grecii au inventat „abaca” (masă), un instrument de calculat, foarte ingenios, cu care se puteau face toate

cele patru operații aritmetice.

„Abac” — este o tablă, împărțită prin scândurele, în câteva despărțituri.

În aceste despărțituri, grecii puneau pietricele, de obicei dela dreapta spre stânga; în prima despărțitură erau unitățile, în a doua zecimalele, în a treia sutele și așa mai departe (fig. 1).

NU ARABII, CI INDIENII.

Grecii și romanii au fost cei care au inventat cifrele. Grecii le-au însemnat cu literele alfabetului, iar romanii au luat drept exemplu degetele mâinii (fig. 2).

Dar ca să faci operații aritmetice cu cifrele romane de înmulțire, spre exemplu, este foarte greu. Încercați, să înmulțiți XXIV, cu XXXVI.

Pe lângă aceasta, nici grecii, nici romanii nu-l cunoșteau pe zero.

Multă vreme matematicienii și-au bătut capul să găsească semnul miraculos, fără de care nu se puteau nota foarte multe numere. Apariția semnelor aritmetice arabe, a fost un eveniment extraordinar în istoria matematicii ! zece semne și ultimul din acestea un cerculeț, cu un punct la mijloc : zero.

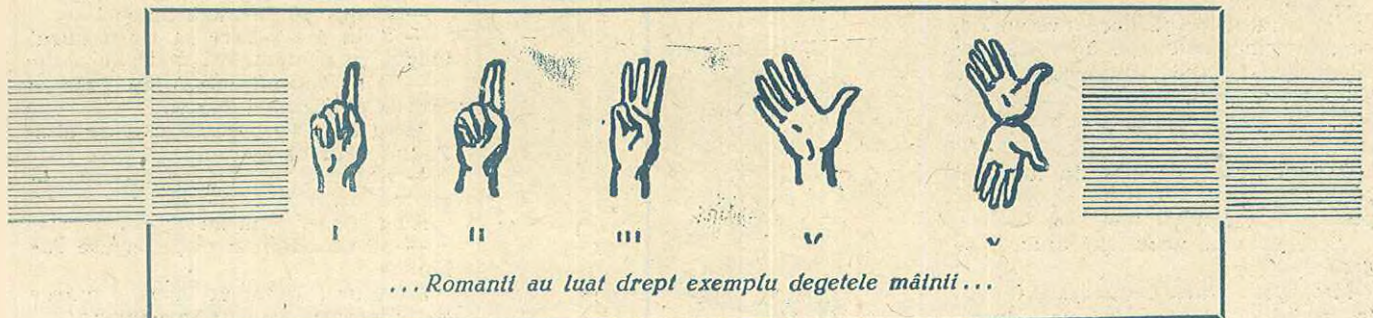
Multă vreme s'a crezut că invenția aparține arabilor. Numai în ultima vreme, învățații au stabilit că indienii sunt cei care au inventat cifrele : 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10; dela care le-au luat negustorii arabi și le-au împrăștiat în toată lumea.

Acest mijloc a fost adoptat de toate țările ca fiind cel mai bun.

Indienii erau de părere că aritmética este o știință exactă, plină de poezie.

De aceea, ei alcătuiau problemele aritmetice, în versuri, îmbinând, adeseori, foarte frumos, operațiile aritmetice cu ritmul expresiv și legănător al limbii lor.

Și astăzi mulți oameni de știință sunt de părere că între matematică și poezie este o strânsă legătură.

Frumoasa cu părul de aur

de PETRE BAJOV

A fost odată ca niciodată. A fost odată un neam de oameni, care aveau multe turme de oi, cirezi de boi și de vaci și multe, multe herghelii de cai. Turmele lor pășteau la poalele unui codru, bătrân și des, pe care nu-l străbătuse niciodată niciun om.

Între ei, trăia un tânăr mândru și viteaz, numit Ailăp. Încă dela cincisprezece ani, i se dusese fa-ma că e un vânător isteț. Culca ursul la pământ cu o singură săgeată, iar, mai târziu, când împlini douăzeci de ani, apuca bivoli de coarne și-i arunca peste cap.

Într-o zi, pe când roibul lui sălta pe marginea pădurii, îi ieși înaintea o vulpe.

Pentru un vânător ca el, vulpea era un vânat prea mic și tânărul voi să-și caute de drum. Dar, un gând îi veni deodată: „Tot nu-s eu așa de grăbit, hai s'o lovesc cu biciul!”. Repezi calul după vulpe, dar nu putu s'o ajungă”. A fugit. Norocul ei, își zise el, și-și văzu de drum. Dar vulpea-i epăru din nou, de după un copac și râdea. „Hai, mai încearcă odată. Ai văzut?” întinse voinicul un arc, dar când săgeata porni, vulpea dispăru din nou. O mânie nespusească îl apucă pe voinicul Ailăp.

Stai măntoas-o, te-oi nimeri eu!

Și Ailăp se luă după vulpe. Trecuse de ținutul copacilor mărunți și înainta prin pădure, pe unde nu umblase niciodată o ființă omenească. Vulpea i se arăta aproape. Fugea, dispărea și apărea din nou sub copitele calului.

Când ajunse departe, în mijlocul pădurii, vulpea dispăru. O căută ei peste tot, dar nu o mai găsi nicăieri.

„Stai să văd unde am ajuns”, se gândi el.

Mai încolo văzu o movilă. Se urcă în vârful ei și privi în jur. Într-o

vale curgea un pârâu, care venea din vârful unui munte, săltând vesel printre pietre, șoptind și cântând într'un loc, strălucea atât de tare, parcă se lăsase soarele în apă.

„Ce o fi asta?”. Când privi mai la vale, văzu o fată frumoasă, cu părul lung, de aur împietrit, care se prelungea, departe, în apele pârului.

Pârul era lung de cincisprezece metri, și strălucea așa de tare, că nu te putea-i uita la el.

Merse el până acolo și se opri lângă fată.

— Bună ziua, Ailăp! spuse fata. Mi-a vorbit de tine, dădaca mea, vulpea, că ești cel mai voinic, cel mai mândru și mai deștept decât toți. Vrei să mă iei de soție?

— Ce daruri trebuie să dau pentru tine?

— Daruri? Tatăl meu este stăpânul aurului de aici. Și nici nu mă dă așa... Ia-mă dacă ai curaj și dacă ești deștept, cum se vorbește.

— Dacă vrei, tu, sunt bucuros să te iau și acum. În clipa aceasta, vulpea apăru de după un copac, ridică lăbuțele mici, acoperite cu păr ca de mătase și țipă:

— Hei, Ailăp, Ailăp! Vorbești fără rost! Te lauzi că ești puternic și deș-

tept, dar nici o săgeată de a ta nu m'a atins.

— Așa este. E întâia oară când săgețile mele au mers în vânt.

— Asta e! Aici va fi mai greu. Fata este fiica uriașului Comoară, și o cheamă „Cosița de Aur”. Părul ei, tot e numai de aur și stă țintuită locului. Stă pe piatră, în apă și și-l spală mereu...

— Hai, încearcă să-l ridici și vezi dacă te ajută mâinile.

Ailăp apucă cosițele fetei, le scoase din apă și le răscui în jurul brațului, înfrigurat, cu putere.

— Acum, draga mea soție, ești legată de mine pe vecie și nimeni nu este în stare să ne despartă. După ce vorbi astfel, luă fata în brațe și plecă.

— Ia foarfeca asta, — îi spuse vulpea.

N'ar fi luat-o mândrul Ailăp, dacă fata nu i-ar fi spus:

— Ia-o. Poate că eu voi avea nevoie de ea...

Merse Ailăp prin pădure. La început pași voinicește, apoi mai încet și simți în brațe o greutate nespusească, care-l obosea curând.

— Lasă-mă. O să merg singură. Tu să-mi duci cosițele și să mergem mai repede ca să nu prindă de veste tata că-s plecată, că mă trage înapoi...

— Cum o să te tragă înapoi?

— Tata are putere să tragă aurul înapoi, în pământ, ori unde s'ar afla.

— O să vedem! zise Ailăp. Fata se uită la el pieziș și zâmbi.

Merg ei și vorbesc de una de alta. Fata se grăbea mereu.

— Hai, mai repede, mai repede... că nu mă tragă tata înapoi.

Au mers ei până au oboșit.

— Să ne odihnim puțin, spuse Ailăp.

Când s'au așezat pe iarbă, o putere îi trase părul de aur în pământ.

Abia avu timp fata să taie părul cu foarfeca. Rămase cel care era înfășurat în jurul brațului lui Ailăp. Și fata dispăru, parcă nu fusese niciodată lângă Ailăp.

— Ce este asta? Cine mi-a luat fata din brațe? Cine? Cineva care-și bate joc de mine. Nu mă las până n'am s'o gădesc.

Începu el să sape acolo unde stătuse fata. Sapă el o zi, două, trei, mai multe... Avea putere, dar n'avea u-nelte; numai un cuțit și căciula!

— Trebuie să mă duc acasă și să iau o lopată. Dar îndată i se arătă vulpea cea șireată.

— Hei, mintosule, ce cauți acolo? Aur?

— Nu! Nu-mi trebuie aur. O caut pe nevastă-mea.

— Nevastă-ta stă pe piatră, își spală cosițele în apă și plânge. Părul ei a mai crescut. E lung acum de douăzeci de metri. Nu vei putea să-l ridici.

— Și ce să fac? întrebă el.

— Hei, uite-așa. Trebuia să întreb mai de mult. Omul întreabă mai întâi și apoi se apucă de lucru. Să faci așa cum ți-oiu spune eu... Du-te și stai acasă, cum ai stat și până acum. Dacă n'ai s'o uiți pe fata cu părul de aur, timp de trei ani, voi veni să te iau. Dacă vei porni singur, s'o cauți, n'ai s'o mai vezi niciodată.

Nu putea el să aștepte atât. Voia să fie acum, aici, lângă el. Trebuia însă să asculte. Lăsă capul în piept și se întoarse acasă.

Anii treceau încet. Ailăp slăbi. Nu știa nimeni ce se întâmplase cu el.

— De ce-ai slăbit? îl întrebau oamenii.

— Nu mai întrebă, că te apuc de picioare și te arunc în mijlocul pădurii, răspundea el mânios.

Timp de trei ani, Ailăp se gândi la fată.

Și într-o zi, apăru și vulpița. Nu mai întinse arcul, ci merse după ea. Ajunseră pe malul pârâului. Fata stătea în acelaș loc. Cosițele-i erau acum și mai lungi.

— Bună ziua, draga mea, Cosița de Aur!

— Bună ziua, Ailăp, nu fi supărat. Părul meu e mai lung dar nu-i atât de greu. Vei putea să-l duci. Ridică Ailăp părul din apă, îl înfășură în jurul brațului și porni din nou la drum...

Au mers ei cât au mers, până se făcu noapte.

— Hai să ne urcăm în copac, spuse el, oprindu-se în fața unui arbore uriaș. Puterea tatălui tău nu poate ajunge până aici.

— Să încercăm, spuse fata.

— Cum să ne suim amândoi, dacă mi-ai legat părul. Hai să-l tăcm. Degeaba mai purtăm această povară. Să lăsăm numai cinci metri, ne ajunge... Dar Ailăp nu voia.

— Nu, zise el. Să-l păstrăm. E un păr moale și frumos. E o plăcere să-l mângâi. Desfăcu el părul înfășurat în jurul brațului, se sui, întâi, în copac, Cosița de Aur, apoi se sui și Ailăp.

— O să rămânem aici până la răvarsatul zorilor, spuse Ailăp, și înce-

pu să înfășoare părul în jurul crenurilor.

— L-am legat bine, se lăudă el. Poți dormi, liniștită. O să stau de pază până mâine dimineață. Fata adormi, apoi închise pleoapele și Ailăp Adormi voinicul adânc și greu. O bufniță rotea în jurul lor și țipa: „Fubu! Fubu!” Era un glas prevestitor, pe care Ailăp nu-l auzi. El visă că soția lui aleargă, iar părul ei lung, de aur, o urmărește ca un șarpe, care se strecoară, iute, prin ierburi.

În toiu noapții, crengile se aprinseră. Flăcările îl treziră și Ailăp căzu jos, cu mâinile și cu fața arse și văzu, alături, cum fata se prefăcu în scântei și apoi dispăru. O căută Ailăp prin iarbă, sub copaci, dar nu găsi decât pietriși și crengi uscate. Când mai întinse mâinele odată prin iarbă, dădu de câteva fire, apoi de o bună bucată de păr, lung de doi metri și-și zise: Mi-a lăsat un semn. Se vede că puterea tatălui ei, nu poate trage tot părul de aur.

Și iar apăru vulpea cea șireată.

— Tu ai nevoie de nevastă sau de părul ei de aur?

— Am nevoie de nevastă și de părul ei, lung de douăzeci de coți.

— Ai întârziat, spuse vulpea. Părul ei a crescut. E lung acum de treizeci de coți.

— Nu face nimic, trebuie să-mi gădesc femeia.

— Așa trebuia să spui dela început. Ascultă și ia aminte: du-te acasă și

așteaptă trei ani. Eu nu voi veni să te mai iau. Caută și găsește drumul singur. Bagă însă, de seamă! Vino la timp. Să nu vii nici prea târziu, nici prea de vreme.

Caută bufnița din pădure, închidă-te odată. Poate o să-ți dea oarecând de minte.

Vorbi și dispăru.

Plecă el acasă și după câteva zile veni în pădure, să caute bufnița.

— Mătușe bufniță! Mătușe bufniță! strigă el de câteva ori, dar nu primi nici un răspuns. Mai așteaptă el o zi și strigă iar:

— Mătușe bufniță! Mătușe bufniță!

— Fubu! Fubu! răspunse un glas din copac. Sunt aici! Ce vrei?

Și Ailăp îi povesti toate întâmplările, toată durerea inimii lui și o rugă să-l ajute.

— Fubu! E greu, fiule, e greu!

— Nu mă sperii eu că e greu. Nu! Numai să-mi gădesc femeia.

— Fubu! Am să-ți arăt drumul. Ascultă. Și Fubu îi spuse că puterea lui Comoară se întinde departe, cât poate alerga vreme de trei zile un cal voinic, și acolo, la margine, este un loc, unde Comoară n'are nicio putere. Cine ajunge lângă piatra din mijlocul lacului, poate intra sub pământ.

— Fubu! Gândește-te. Dacă intri acolo, nu te mai poți întoarce.

Ailăp îi mulțumi și se întoarse acasă.

Apoi veni iar și începu să taie pădurea ca să alerge calul în voie. Și tăia el pădurea, timp de trei ani, fără să obosească, fără să știe câți ani au trecut.

După ce croi o părtie prin pădure aduse șase cai, aprigi și voinici, merse și-și luă femeia de acolo, de unde stătea ea, pe piatră, și plecă spre locul unde nu mai ajungea puterea lui Comoară.

În fața lui sălta, veselă, vulpea. Când obosea calul, se așeza pe altul și cu nevasta în brațe, gonind pe părtia tăiată prin pădure, ajunse până la lacul adânc, unde era piatra de care vorbise Fubu!

Intră cu calul în apă. Când ajunse lângă piatră, aceasta se deschise și cei doi, Ailăp și Cosița de Aur, intrară sub pământ.

Erau aici bogății nemaivăzute.

Comoara veni curând după fată, dar nu putu s'o ia de acolo și plecă. Numai glasul bufniței se auzea, din când în când:

— Fubu! Fubu! Fubu!

Boohoo-Coadă scurtă

de MIRCEA MARCUȘ

Intr'una din junglele indiene, trăia odată o tigroaică și cinci pui. Tigroaica era văduvă. Bărbatu-său pierise într'o zi, cu puțin înainte de a începe povestirea noastră. Pornise des-de-dimineață la vânătoare și de atunci nu mai revenise la culcuș. Dar ea nu se înspăimântă prea tare. Fi-cunoștea bine pe Boohoo, tigru cu coada pestriță... Era mai distrat decât cel mai distrat copil și, desori, în goana vânătoarei, nu lăcea cu zilele pe-acasă! Dar acum se întrecuse cu gluma... Tigroaica se luă de gânduri și cum timpul trecea, începu să sperie, din ce în ce mai puțin, că o să-i vină soțul înapoi. Tigroaica însă era înțeleaptă nevoie mare: ea știa că n'o să poată să-și hrănească puii, văicărindu-se și plângându-și bărbatul toată ziua. De aceea, luă ca ea junglei, hotărâtă să pornească la vânătoare ea însăși, pentru a câștiga hrana lor săi.

Și așa se scurse vremea... Puii, care, mai acum câteva luni, nu erau mai dolofani decât niște pisoi, crescuseră sdravăn și se înălțaseră pe jumătate cât mama lor. Iar maica lor îi lua cu sine la vânătoare, câteodată, spunându-le:

— Ei, iaca, de-acu' trebuie să deprindeți și voi meșteșugul vânătoarei, că în curând am să vă las singuri. Să văd atunci ce ispravă îmi faceți!

Puii o priveau cu dragoste, sbenguindu-se, și luau seama, cu atenție la fiecare mișcare a ei.

Tigroaica gândea că soarta haină ar putea s'o pună și pe ea în calea vânătorului sau a leului, ca să pățească întocmai ca tatăl puiilor.

Puii erau niște tigruți ascultători, inteligenți și maica lor nu prea trebuia să-și bată capul multă vreme cu ei, ca să-i deprindă arta vânătoarei.

Din cei cinci frați, Boohoo-Coadă-Scurtă era cel mai isteț, dar și cel mai sburdalnic.

Și inima de mamă, cu toate că i se dăruise mai ales lui, lupta între sentiment și datorie. Și deși-i era cel mai drag, ea nu se da îndărăt să-l pedepsească aspru, când greșea.

Și ea îl amenința, bătându-l peste față cu coada:

— Boohoo-Coadă-Scurtă, dacă n'ai să te cumințești, am să te dau Omul alb, și el are să-mi dea în schimb pe puilul lui!...

E drept că tigroaica nu mai văzuse până atunci un Om alb, dar de po-

vestea asta se foloseau toate tigroaicele, când amenințau puii neascultători.

Umbla vorba că Omul alb aduce în junglă pe copiii răi și că ia în schimb câte-un tigruleț.

Intr'o zi, tigroaica porni la vânătoare și-si luă și puii. Dar Boohoo-Coadă-Scurtă mai vru' să doarmă și se rugă de maică-sa să-l mai lase în culcuș să lenevească. Ea nu putu rezista rugămintii și porni cu ceilalți patru.

Seara, pe când se înapoia, ceva îi spunea că o paște nenorocirea. Ajun-să la culcuș, îl strigă pe Coadă-Scurtă, căci adusese un vânat bun și fraged, dar tigrul cel neastâmpărat nu răspunse.

Căută prin lăstăriș, căută mai adfund, călcă jungla poște împrejur, dar Coadă-Scurtă niciăieri...

Când, parcă i se năzări o mogâldeată între doi pomi. Se svârâi înăin-

te dintr'o săritură, dar ce-i fu dat să vadă: nu era Coadă-Scurtă, ci un soi de jivină albă, care scotea niște țipete să te asurzească nu altceva. Și n'avea deloc păr pe piele!... Și atunci își reaminti, într'o străfulgerare de clipă, de povestea Omului alb. Va să zică, el trecuse pe aci, îl luase pe Coadă-Scurtă și-l lăsase în lăstăriș un pui de om plângăreț și răutăcios.

Pe urma ei sosiră și puii.
— Unde-i Coadă-Scurtă, mamă? întrebare ei.

Și-și opriră privirile speriate asupra jivinei albe, ce da din mâini și din picioare.

În ast timp, tigroaica gândea: „Oare Omul alb l-a luat pe Coadă-Scurtă și i-a lăsat în schimb puilul său alb, sau l-a prefăcut pe Coadă-Scurtă în pui alb, ca al oamenilor.

Dacă ar fi fost pui de om, gum l-ar fi sfâșiat într'o clipită!... Dar dacă greșea, și era chiar scumpul ei pui, Boohoo-Coadă-Scurtă?

Fiindcă nu știa ce să facă, le porunci puiilor să nu se apropie de arătarea cea albă și se culcă, gândind că, după ce se va scula, va avea mințea limpede.

Când se trezi, îi văzu pe cei cinci împreună, jucându-se. „Puilul ăsta alb n'aduce de loc a Om alb”, gândi ea. Iar dacă-i pui de om, tată-său nu trebuie să fie prea departe de unde ne aflăm. Am să-l las să sbiere cât i-o lua gura, și atunci taică-său o să creadă că vreau să-i fac vr'un rău și-are să-i vină într'ajutor. Atunci am să-i sfâșiu pe amândoi, căci am să știu bine că nu-i Coadă-Scurtă al meu!”

Tigroaica îl apucă binișor pe copil de mâneca rochiței și-l târi așa până în fața culcușului. Apoi se puse pe labe, la pândă. Soarele arde cu tărie și tigroaica închide ochii. Așteaptă să fi pe fiul de om, ca să deslege taina.

Când se deșteaptă, i se păru că-l zărește ca prin sită pe Coadă-Scurtă. Scoase un strigăt de bucurie și se repezi într'acolo.

Dar pe deasupra ei se strânseră corzi nenumărate și-o plasă puternică îi pruse trupul ca n'trun păienjenis.

Acum nu-l mai zări nici pe Coadă-Scurtă și nici pe ceilalți.

Când se trezi din buimăceală, se afla într'o cușcă, pe o corabie.

Acum era tristă, murea de dorul puiilor și se gândea necontenit la soarta ei amară.

Intr'o zi, corabia s'a oprit într'un port și de acolo cușca a călătorit crum lung, până ce a ajuns în Parcul zoologic din Paris, unde se află și astăzi.

Dar tigroaica avu de ce să se bucure: a doua zi fură băgați în cușca ei cei cinci pui de tigri. Și mare-i fu bucuria să constate că erau chiar puii ei, cu Coadă-Scurtă în frunte. Și ei îi povestiră că oamenii albi îi prinseseră câteva clipe mai înainte, pe cei patru, iar pe Coadă-Scurtă îl prinseseră din ajun și așteptaseră

lângă culcuș, la pândă, ca să le cadă cu toții în plasă.

Dar misterul puilului de om, care a ajuns în mijlocul tigrilor, n'a fost oeslegat nici până acum...

EMIL ȘI DETECTIVII

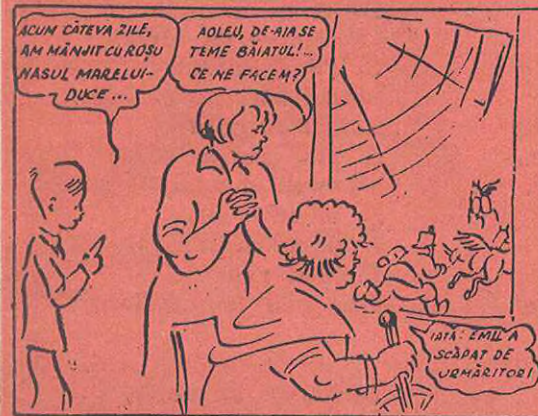
DE ERICH KASTNER

ÎN CAP. TRECUTE AM DESCRIS
PLECARCA LUI EMIL LA BERLIN ȘI O PARTE DIN

VIS

CAP. V. CONTINUAREA VISULUI. ÎN

URMĂRIREA NOȚULUI.

RUBRICA FILATELICĂ

Vreau să vă împărtășesc și vouă, bucuria noastră cea mare, a filateliștilor: în curând vom putea începe schimburile filatelice cu străinătatea. E semnul păcii adevărate. Prima scrisoare sosită cu francatură exotică și multicoloră pare un adevărat mesaj al porumbelului alb. E pace! Și cât de plăcut este când oamenii se reîntorc la albumele lor și pătrund în lumea feerică, destăinuită celor care iubesc aceste mici tablouri ale muncii de peste tot!

Țările care au suferit și au învins,

Dragi prieteni filateliști,

vor trimite timbre, care zugrăvesc fresca istoriei războiului, distrugerea dușmanilor umanitarismului și efortul pentru reconstrucție. Vom învăța să cunoaștem eroismul popoarelor și să ne apropiem, noi tineretul.

Pentru aceste schimburi trebuie însă să fim pregătiți. În marginile revistei veți găsi sfaturile și indicațiile necesare. Începem chiar din acest număr, cu noțiunile de schimb.

Exchange-Club este clubul filatelic pentru schimb. Acest club publică lunar o revistă cuprinzând numele și adresa membrilor clubului din diferite țări. Abonamentul se plătește în bani, cupoane internaționale sau serii

de timbre. Costă circa 2 dolari sau 10 shillings.

Code-signs se numește codul prin care filateliștii indică ce fel de timbre îi interesează, limbile în care corespundea și condițiile schimbului.

Application-Form — Formularul de înscriere cuprinzând numele, adresa, codul și recomandarea membrului vechiu dela care au obținut formularul.

Membership — Cartea de membru.

În numărul viitor vom publica adresele câtorva cluburi care au reînnoțit activitatea, iar celor mai sărguincioși vom distribui 10 formulare pentru clubul „African Collector's Exchange”.

Tifus, Oradeanu

COLȚUL LUI MOȘ AXENTE STAVĂR

de MARCEL BRESIAȘU

Am încercat în câteva pagini ale revistei noastre, să trag chemările vieții a trei mari scriitori ai omenirii. I-am ales într'adins din trei țări deosebite, din trei pături sociale deosebite... Un „boier“ ajuns cântăreț al poporului: Pușkin; un zaraf revoluționar: Heine și un târgoveț cu pretenții de nobletă: Balzac.

Vă amintiți că pornind împreună la drum, ne vorbiserăm să cercetăm viețile „oamenilor Mari“ ca să desprindem încă din copilăria lor tăsurile destinelor excepționale. Iată-ne și la popasul propus să tragem învățătura din cele văzute.

Un mare om, ori cât o fi el de mare, are mai întâi de toate însușirile „mediului și timpului său“, adică al micii lui familii și a națiunii, familia lui cea mare. O epocă frământată, o țară zguduată de prefaceri dă oameni conștienți, cari se pun — cu unelele lor — în slujba poporului. Să reluăm puțin paralela celor trei scriitori ai noștri și să-i privim din nou așezați în veacul lor, în împrejurările în care-au trăit. Iată că, pe când Balzac, copilul unor oameni din popor, mergând la școală cam pe apucate și ajungând la Paris în vremea când „burghezia franceză“ își statornicea așezămintele și felul de viață, scrie pentru aceasta categoric de cetitori, o analizează, o descrie și o explică, ceilalți doi, în ale căror țări mai puțin înaintate omenirea mai trăește jugul „feudal“ adică al câtorva privilegiați devin purtători ai stindardelor de răzmeriță, crainici ai nemulțumirii, prooroci ai vremurilor, cari trebuie să vină. Nici Pușkin, nici Heine nu aveau ce se plânde ei înșiși de viața ce le fusese hărăzită din leagăn; primul era nobil și putea să se așeze alături de cei cari împilau, nu de cei care erau împilați, Heine era bogat și-a dat cu piciorul bogăției și huzurului pentru a oleca în Franța, patria libertății și a lupta acolo, părăsit și sărac pentru o Germanie liberă.

Ce i-a îndrumat pe fiecare pe drumul pe care și l-a ales? Am văzut-o de cei din jur și desăvârșită la educația sufletului a minții, făcută voarele propriului simț de răspundere.

Oamenii mărunți ridică zăgazuri, trag bariere, între cei de-acelaș neam și între neamuri oamenii mar irastoarnă zăgazurile și frâng barierele. Și de aceea, dacă rămân și aparțin mai întâi popoarelor și vremii lor ei devin luminatorii omenirii întregi, peste graniți și peste veacuri.

S'au întors copilele

de TRAIAN DUMITRESCU

Năsturei de tei,
Țes covor pe-alei.
Copile frumoase,
Trec cântând, voioase,
Și gălăgioase...
Mămile lor mict,
Crapă albe flori,
Muguri de bujori,
Dar în ochii lor,
Norii vremilor,
Plânsul zilelor,
Dau copilelor
Chip de înristare.
Față de om mare...

Unele în fașe,
Altele'n cămașe
Au fost aruncate
În trenuri ferecate
Și în altă țară,
Duse-au fost, să piară...
Zile fără soare,
Fără sârbătoare,
Le-au lovit năpraznic.
Ziua fără praznic
Noaptea fără pat
Toate le-au răbdat..
Pumnul le-a lovit,
Cisma le-a trântit.
Foamea le-a zdrobit.

Setea le-a'nclcit...
Dar a fost o vrere,
Să prindă putere,
Cnutul le-a 'ntărit,
Iarba le-a 'mplinit;
Iar când nemții răi,
Groaznicii călări,
Au fost alungați.
De vitejii frați,
Fetele — au cântat
Și s'au înturnat.
Mamă n'au găsit.
Tată n'au găsit
Și s'au pus pe plâns.
Pumnul măc și-au strâns,
Și în ochii lor,
Norii vremilor,
Plânsul zilelor.
Dau glas amintirilor...

Năsturași de tei,
Țes covor pe-alei.
Copile frumoase
Trec cântând voioase
Și gălăgioase:
Măinile lor mici,
Cât un mod de bici,
Crapă albe flori,
Muguri de bujori...

C R O N I C A T E A T R A L Ă

CHIȚ · CHIȚ de Ion Pas

Pe scena teatrului muncitoresc se reprezintă o piesă scrisă anume pentru voi, de un mare prieten al copiilor: domnul Ion Pas.

Piesa se numește „Familia Chiț-Chiț“ și este o comedie în versuri, în patru tablouri.

Am văzut sala plină de copii voioși, care râdeau cu hohote la peripecțiile motanului, până ce a izbutit să izgonească familia chiț-chiț.

Povestea șoricelilor năzdrăvani, care ronțâie și strică totul, chițcăe noaptea întreagă și nu lasă pe bieții oameni să doarmă, ar trebui s'o cunoașteți și voi.

Motanul — care la început era leneș și lacom nevoe mare — a fost alungat din casă. Aceasta îi prilejuește o sumedenie de pățanii: pline de haz, până se întoarce pocăit, după ce foamea și oboseala l-au răzbit în pribegie.

Cumințit și iertat, motanul se pune pe lucru și prin viclesug, își scapă stăpânii de ronțăitori.

Acesta ar fi subiectul.

Trebuie să vedeți piesa, jocul actorilor și decorurile bine alese, pentru a gusta farmecul acestui spectacol, pregătit special pentru tineret.

Teatrul pentru copii este foarte răspândit în alte țări. Rusia Sovietică a clădit săli foarte mari, în care se joacă numai teatru pentru copii. Acolo sunt scriitorii, cari au ajuns la o adevărată măiestrie în această privință și actorii cei mai de seamă și-au pus talentul și îndemânarea în slujba lui.

Inițiativa domnului Marin Iorța, directorul teatrului muncitoresc, este foarte laudabilă și ar fi de dorit ca și alte teatre să-i urmeze exemplul. Entuziasmul și aplauzele voastre ne preocupate, îi vor răsplăti îndeajuns pentru munca depusă.

Nu sunteți de părere ca acest gen de teatru să fie cât mai răspândit la noi?

Aștept răspunsul vostru pe adresa revistei.

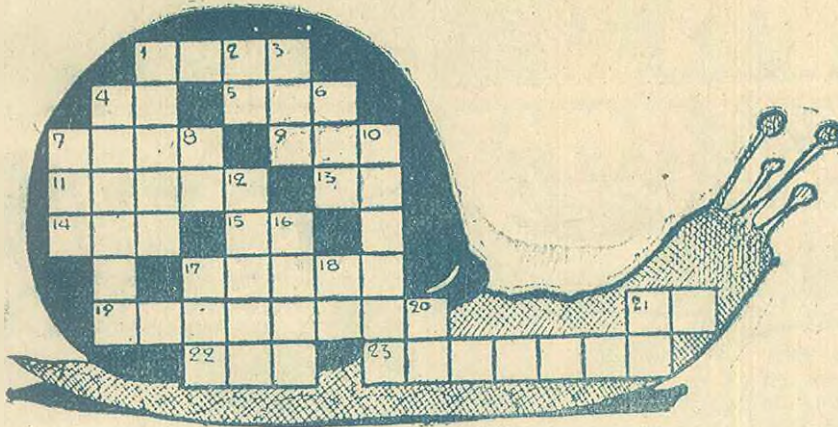
TUDOR MIHAIL

Redactate de N. FOCȘA

1) DUPA PLOAIE

ORIZONTAL : 1) După ploaie, pe răcoare, cu căsuța la spinare, dansul lese la plimbare. 4) Conjuncție. 5) Deoparte și de alta a râului. 7) Gornește sau aduce norii. 9) Incremenit ! 11) Mitropolit al cărui nume îl poartă o stracă bucureșteană. 13) Negăție. 14) Se odihnește. 15) Cap fără cap. 17) Trag înspre mine. 19) Are colorat, apare pe cer după ploaie. 21) Plantă textilă. 22) Rezultatul împărțirii. 23) După ploaia căzută în ultimul timp, vom avea una bogată.

VERTICAL : 1) Haină de ploaie. 2) Liceul Modern. 3) Partea superioară a corpului. 4) „Cărămidă nouă, dă, Doamne, să plouă”. 6) Ploaia l-a făcut să fie bogat. 7) Pune-l gol a-

fară și după ploaie-l găsești plin. 8) Pronume personal. 10) Lumină aducătoare de ploaie. 12) Albia râului. 16) Râu de graniță. 17) Când e colorat îl găsești pe cer, după ploaie. 18) Inceputul alfabetului. 20) „Ude” la capete. 21) Servește.

2) CARTE DE VIZITĂ

Care-i autorul român pe care-l preferă prietenul Nona ?

3) JOC DE MAI

- C
- 1) *
- A 2) * *
- 3) * * * *
- 4) * * * *
- 5) * * * *
- 6) * * * *
- 7) * * * *
- 8) * * * *
- 9) * * * *
- 10) * * * *
- B 11) * *
- 12) *

D

ORIZONTAL : 1) Un băț. 2) Diviziune de timp. 3) Pun în vânzare. 4) Ouă de pește. 5) Pește de apă dulce. 6) Puternic. 7) Face parte din unele acoperișuri. 8) Șir. 9) Repede. 10) Liniștesc durerea. 11) Liniște. 12) Triunghi !

VERTICAL : A-B E Sărbătorită la 9 Mai C-D E sărbătorită la 10 Mai.

4) METAGRAMA ELEVULUI BUN

Dimineata cum se...
Primum gând fi e la...

◆
Cel ce vor să colaboreze la această rubrică trebuie să țină seama de următoarele puncte :

1) Jocurile cu desen, și cele de cuvinte încrucișate, trebuie lucrate în tuș.

2) Colaborările se scriu pe o singură față a hârtiei.

Orice corespondență va purta pe plic mențiunea „pentru N. Focșă”.

Haideți să facem sport !

Iată un îndemn pe care vi-l fac, dragi copii, pentru că imi dau seama cât de multă plăcere vă face sportul.

Unii dintre voi au primit în dar o minge de football sau o bicicletă; alții au aflat că alergarea sau săritura sunt sporturi atletice și le-au practicat chiar împreună cu alți prieteni de aceeași vârstă.

Se vor găsi poate și copii cari să cunoască înnotul sau adevărați viteji cari să știe să boxeze. Toate acestea nu pot decât să mă bucure.

Insemnează, dragii mei prieteni, că mă aflu într-o adevărată familie în care se vorbește — hai să-i spunem — aceeași limbă a sportului.

Așa dar, să revenim la îndemnul de mai sus și să vă atrag din nou atenția asupra nevoii de a face gimnastică și sport, pentru a ne dezvolta și întări corpul și a căpăta și alte însușiri ca inițiativa, prezența de spirit, curajul, simțul camaraderiei, disciplina, ordinea, dragostea pentru lupta cinstită, cavalerescă.

Mulți specialiști afirmă însă că sportul nu poate fi început decât dela o anumită vârstă, când trupul este destul de bine pregătit, pentru un efort maimare. Explicația e adevărată. Numai că noi nu vom face eforturi peste puterile noastre și în orice caz întreaga activitate pe care o vom desfășura va fi mereu controlată de profesor sau educatorul fizic.

Sportul este bun ?

Fără îndoială că da ! Dar cu condiția să nu-l facem la întâmplare, ori unde, cu ori cine și ori cât de mult.

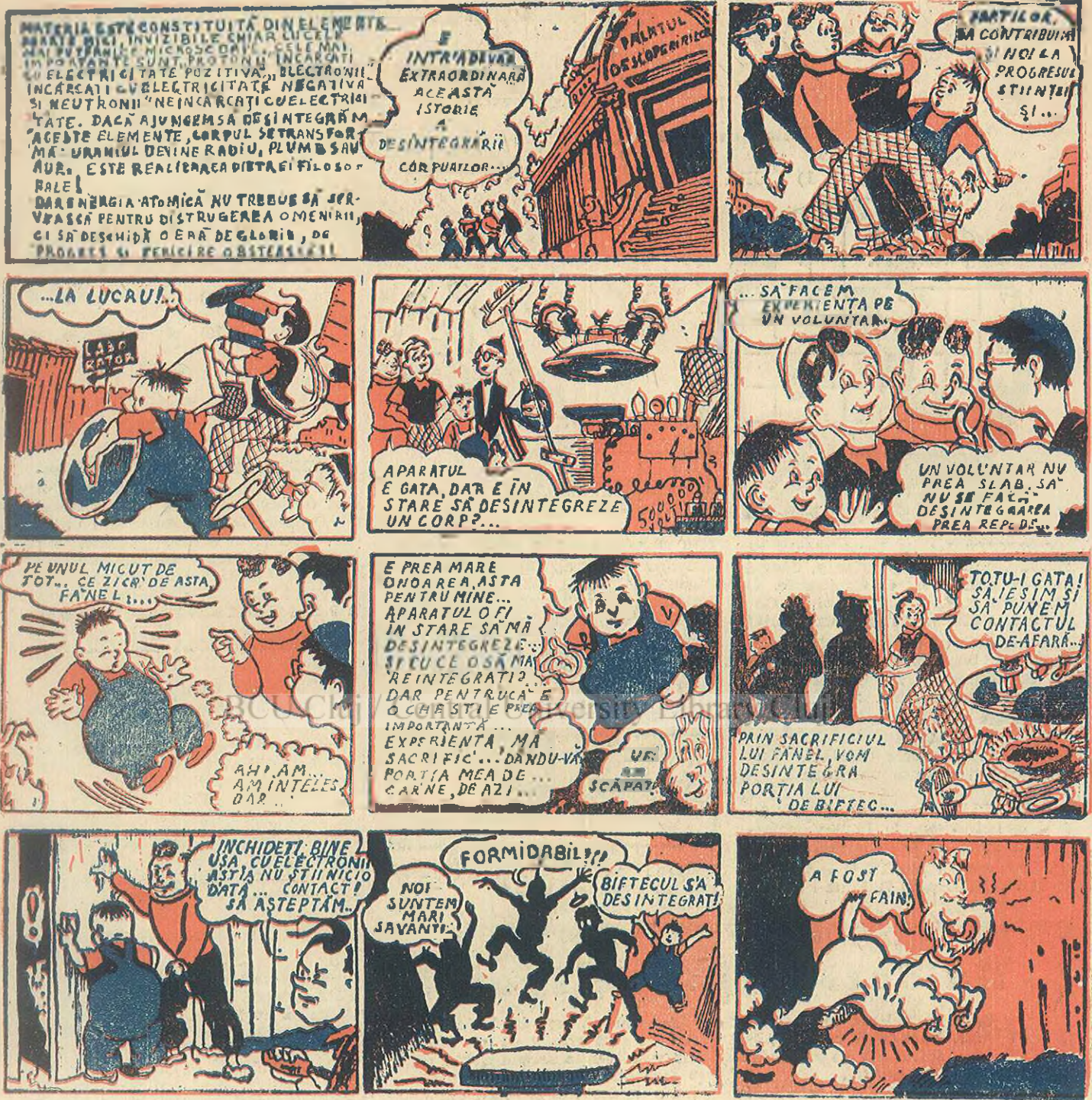
Iată ce trebuie să știți, voi viitori sportivi, cari veți învăța footballul, boxul, tennisul și alte ramuri pentru a deveni într-o zi mari campioni ca Humis, Ion Chiriac, Tănăsescu sau Magda Rurac.

Până atunci însă, bunii mei prieteni mai mici, mă vor asculta și vor urma sfaturile ce le voi da.

MIHAIL LUPESCU

Fănel și... desintegrarea atomică

HUMOR

NU E NICIO NENOROCIRE...

Un călător a căzut din tren din cauza înghesușii. Pe când da să se scoale, se lovește nas în nas cu picherul, care făcea revizia liniilor.

— Am căzut din tren, d-le ceferist, și mai e atâta drum până la București!...

— Ai căzut din rapid, nu-i așa? Atunci nu-i nimic, căci tichetul dvs. vă permite să întrerupeți călătoria...

LOGICĂ

Un marinar se pregătea să plece în India. Un negustor, la care lucrase până atunci, voi să-l convingă să rămână pe loc.

— Ia spune-mi, unde a murit tatăl d-tale!

— S'a înecat într'un naufragiu.

— Dar bunicul d-tale unde a murit? — Intr'o zi, pe când pescuia într'o corabie, a fost surprins de-o furtună

și s'a înecat împreună cu toți mateloții.

— Dar străbunicul d-tale? — Și el și-a petrecut viața tot pe mare.

— În cazul acesta, eu n'aș merge niciodată pe mare...

Atunci, marinarul îl întrebă la rândul-i pe negustor:

— Unde a murit tatăl d-tale? — În patul sau!

— Dar bunicul d-tale? — Și bunicul și străbunicul au murit tot în paturile lor.

— Atunci, dacă aș fi în locul d-tale, nu m'aș mai cu-ca niciodată în pat...